

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELŐLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetésekét az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELNIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: $\left\{ \begin{array}{l} \text{Egész évre 12 pengő.} \\ \text{Fél évre 6 pengő.} \\ \text{Külföldre egész évre 16 pengő.} \end{array} \right.$

Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,
:: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::

HALÁSZAT = (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: A XV. nemzetközi mezőgazdasági kongresszus Prágában. — A soproni főiskola pisztrángos patakja és halgazdasága. — Egy és más a márnáról. — Külföldi lapszemle. — Újdonságok—Vegyesek. — Tógazdasági teendők augusztus hóban. — Árjegyzés. — Hirdetések.
INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Der XV. Landwirtschaftliche Kongress zu Prag. — Fischwirtschaft und Forellenbach der Soproner hochschule. — Einzelheiten über die Barbe. — Auslandschau. — Vermischte Mitteilungen. — Aufgaben des Teichwirtes im Monat August. — Fischpreise. — Annoncen.

A XV. nemzetközi mezőgazdasági kongresszus Prágában.

Írta: Fischer Frigyes.

A prágai parlament tanácskozási terme zsúfolásig megtelt ez év június hó 5-én d. e. 10 órakor a XV. nemzetközi mezőgazdasági kongresszus megnyitása alkalmával. Nemcsak Európa összes nemzetei, hanem a tengerentúli világrészek legtöbb államai is képviselve voltak.

A tanácskozó terem emeleti páholyainak sorában ott volt a csehszlovák köztársaság elnöke, T. G. Masaryk, a külföldi államok követei és Prága város, valamint a cseh állam gazdatársadalmának elitje, hogy az ünnepély fényét emelje,

Dr. Brdlik Vladisláv, volt földművelési miniszter, a szervező bizottság elnöke meleg szavakkal üdvözölte a világ minden tájáról megjelent kongresszusi tagokat; utalt az egész világot megrázó gazdasági válságra, s annak a reményének adott kifejezést, hogy a kongresszus munkája a válság rendkívül bonyolult kérdésének megoldását bizton elő fogja segíteni. Egyúttal átadta az előkészítő munkálatok adatait de Vogüé marquisnak, a mezőgazdasági kongresszus állandó elnökének azzal a kéréssel, hogy szokott fáradhatlanságával vezesse és irányítsa a kongresszus munkáját.

De Vogüé marquis, a francia diplomata ékesszólásával és előkelő modorában hosszú beszédben fejtegette a nemzetek egymáshoz tartozandóságát, a közös nagy érdekeket, az együttműködés szükségességét, a mező-

gazdasági termelés fontosságát, alapvető lényegét, s azzal az óhajttal fejezte be megnyitó szavait, hogy a közös munka, melyet a nagyszámban összegyűlt kiküldöttek napokon át végezni fognak, hozza meg bőséges gyümölcsseit az emberiség nagy eszméinek megvalósítása, az erkölcsi erők és önbizalom győzelme érdekében.

F. Udrzal, cseh miniszterelnök, Jules Gautier francia, dr. Andreas Hermes német, Kasimir Fudakowski lengyel alelnökök felszólalása után megalakították a szakosztályokat, összesen hetet, melyek a mezőgazdaság összes ágait felölelik, s melyek közül minket az V. szakosztály harmadik albizottsága érdekelt, amely a halászatot tárgyalta.

A főtárgy volt „a tógazdaságok létesítése és jövedelmezősége”, amelyről írásbeli jelentést adtak be: Románia részéről Popescu Daia, a halászat volt igazgatója, Franciaország részéről dr. Louis Roule, a francia mezőgazdasági akadémia tagja, Csehszlovákia részéről Ing. V. Susta a wittingauai tógazdaság igazgatója. Ezenkívül Ing. Bretislav Václavik, a cseh folyók halászatáról, dr. Frantisek Wolf a csehországi mesterséges haltenyésztésről, dr. Rudolf Pytlík a vizek szennyezéséről nyújtottak be értekezést, amelyekre még vissza fogunk térni.

Az albizottság élénken tárgyalta az árhanatlás és értékesítés kérdését is, de erre nézve határozatot nem hozott. Az albizottság a következő határozati javaslatokat terjesztette a kongresszus vezetősége elé:

1. „A tógazdaság olyan termelési ág, amely ma

jobban jövedelmez, mint a mezőgazdaság többi ágai. Ezenkívül a tógazdaság a mezőgazdasági válság enyhítéséhez is hozzájárul, mert a mezőgazdasági termények fogyasztója, termelvénye pedig nem rontja az egyéb termények értékesítési lehetőségét. A tógazdaságokat továbbá a köz érdekében is csak előnyösnek lehet mondani, ezért indokolt, hogy a jövőbeni nemzetközi mezőgazdasági kongresszusokon a halászat részére külön önálló osztály alapíttassék.

2. A folyóvizek halászata nemzetgazdasági szempontokból igen fontos szerepet tölt be, ezért kívánatos, hogy azoknak szennyes vizekkel való megfertőzése megakadályoztassék. A nagyobb folyamok igen sokszor nemzetközi vonatkozásúak, ezért azok halászatának nagyobb fontosságot kell tulajdonítani, s az albizottság javasolja, hogy a vízszennyezés kérdését a római mezőgazdasági intézet vegye fel a tanulmányozandó kérdések közé.

A kongresszus vezetőségének döntése csak ezután fog megtörténni, s annak eredményét közölni fogjuk.

Nem érdektelen talán, hogy a 3 év múlva tartandó kongresszus színhelye Budapest lesz, s akkor módunkban lesz Magyarország mezőgazdaságának állapotát az egész világnak bemutatni.

A kongresszus alkalmával mezőgazdasági kiállítás is volt Prágában, amelyen a mezőgazdasági hatóságok, egyesületek, intézmények, uradalmak és egyesek nagyszámban vettek részt, s amely a mi tavaszi mezőgazdasági kiállításunknak megfelelő keretek között mozgott. Határozottan észlelhető volt az újonnan alakult államnak az a hangsúlyozott iparkodása, hogy sokat és szépet mutasson be a világ minden tájáról összesereglett vendégeinek, s ez a törekvése sikerült is, mert nagyhatású és nagyvonalú dolgokat állított ki, s csak egyedül mi, magyarok tudtuk azt, hogy a kiállításnak mily nagyrészt teszi a volt felsőmagyarországi mezőgazdaság, amely Slovenskó néven szerepelt, de annak különállóságát a beavatottakon kívül ugyancsak kevesen vették észre, mert a vezetőség nem igen iparkodott ezt hangsúlyozni.

A halászatnak külön nagy pavillonja volt, amely azonban inkább holttárgyakat, térképeket, statisztikát és preparátumot tartalmazott, mint élő halakat. A tógazdaságok között a wittingauai és a Velke-Mezirici-i Harrach-féle tógazdaságok állítottak ki élő pontyokat, amelyek leginkább a nyúlabb formájú, schwarzenfeldi pontyokra hasonlítottak.

A kongresszus természetesen nem nélkülözte a szokott kitüntető vendégszeretetet, s a házigazdák, Masaryk elnök garden partyval, Benes és a földművelésügyi miniszter fényes fogadó estéllyel, a kormány pedig az operaházban a Smetana-féle nemzeti jellegű Dalibor opera díszelőadásával iparkodott a vendégek tartózkodását kellemes emlékekkel gazdagítani.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcelálását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

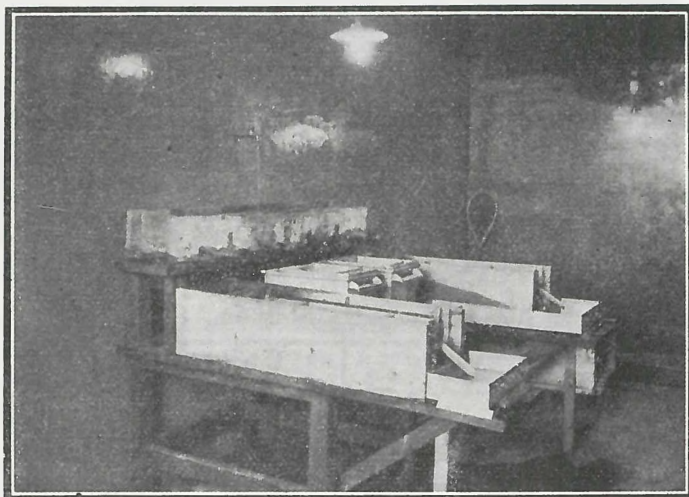

VIII., József körút 43. sz. II.

TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

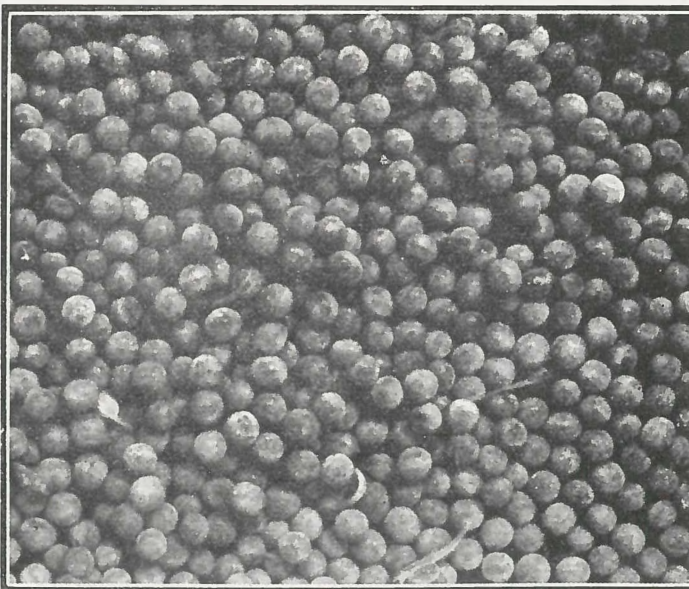
A soproni főiskola pisztrángos patakja és halgazdasága.

Lapunk idei áprilisi számában *Roth Gyula*, a m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola erdőművelés- vad- és halgazdaságtani tanszéke professzorának tollából igen érdekes cikk jelent meg a hazánkban oly parányivá összezsugorodott *pisztrángtenyésztés* köréből, amelyre szük-

1. sz. kép. A m. kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki főiskola pisztráng keltető berendezése Sopronban, *Dr. Unger E. felvétele.*

ségesnek tartjuk most reflektálni. Nagyon fontosnak és megbecsülendőnek tartjuk Roth professzor munkálkodását, melyet nagy szaktudással és páratlan ügybuzgósággal végez Sopronban és a trianoni nyugati határhoz oly közel fekvő kies vidéken folydogáló „Rákos patak” vizén

2. sz. kép. Pisztrángikrák kikelés előtt. (T. W. Yitcomb művéből.)

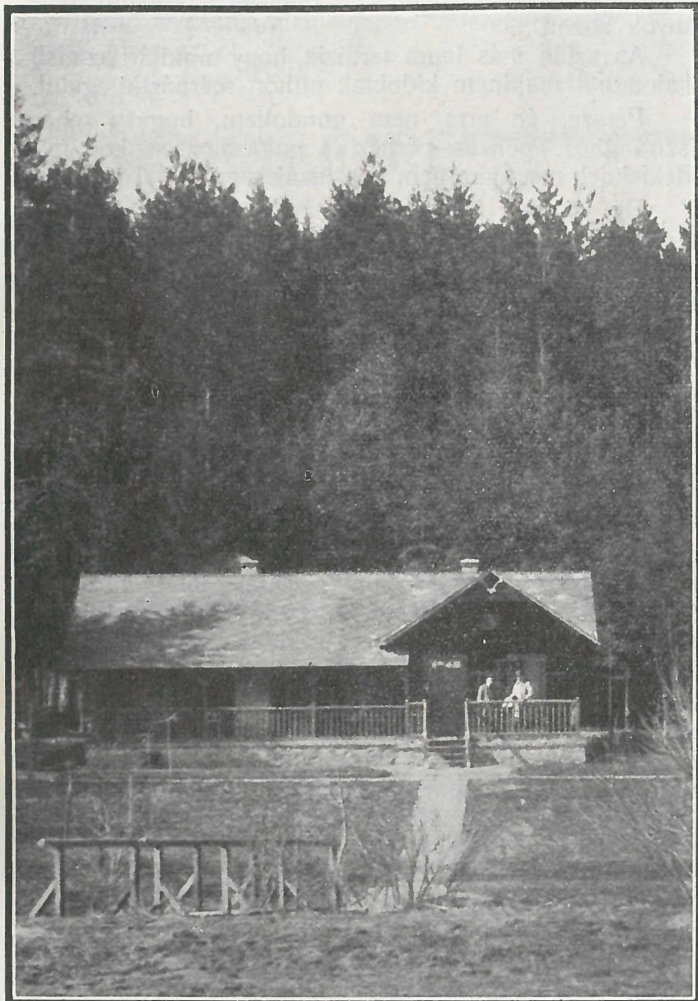
a sebes- és a szivárványos pisztráng sikeres tenyésztésével. Cikke előtt kis hirdetés is volt olvasható, mely sporthorgászok részére, korlátolt számban ugyan, de mégis lehetőséget kínál a pisztrángozás nemes sportjának hazai földön való gyakorlására.

Hazánkban hírmondó is alig maradt egykori nagyon szépen fejlett pisztrángtenyésztésünkből, s ha nem volnának lelkes, szakavatott magvetők, akik megmaradt kevés alkalmas vizeinken, ha szerényen és kicsiben is, de azért

kitartóan dolgoznak e téren, akkor ma Csonka-Magyarországon egyáltalán nem lenne pisztráng. Ezt pedig nem szabad engednünk! Gyöngyös-halászi Takách Gyula a március 24-i halásznapon* teljes joggal mutatott rá arra, hogy a pisztrángtenyésztésnek Csonka hazánkban is vannak még lehetőségei és módot kell találni arra, hogy e lehetőségeket mielőbb ki is használjuk. Még az elmúlt

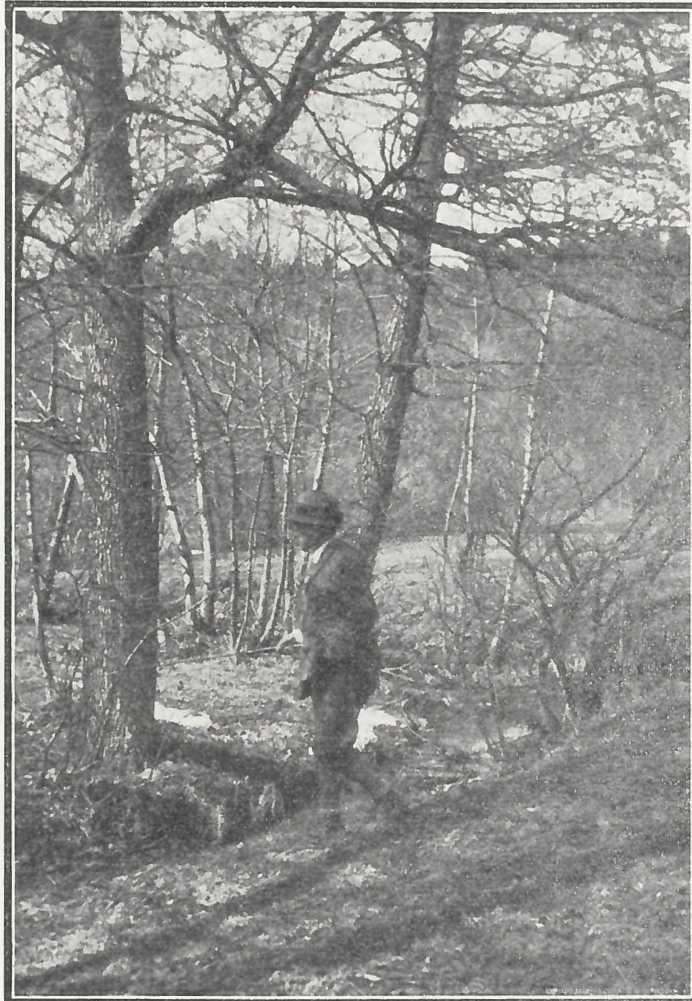
olyan természetű dolog, hogy az erdészeti pályán működőknek minden tekintetben megfelelő mellékfoglalkozás. Jól tudjuk, hogy kiváló haltenyésztőink között kezdettől fogva szépszámmal voltak és vannak ma is erdőmérnökök.

Roth professzor valóban minden lehetőet elkövet Sopronban is, mint régebben Selmecbányán, hogy hallgatói az erdőművelésen és vadászat mellett a haltenyész-

3. sz. kép. A soproni főiskola vadászlaka Ágfalva környékén.

Dr. Unger Emil felvételei.

4. sz. kép. Roth Gyula főiskolai professzor pisztránghorgászás közben.

ősszel Zilahy Dezső, a fővárosi idegenforgalmi hivatal vezetője is mondotta nekünk, hogy a hazai idegenforgalom érdekében sokak által nem is sejtett fontossága lenne a pisztránghorgászat nagyobb szabású kifejlesztésének. Ezzel csaknem egyidejűleg vettük azt a szomorú hírt, hogy a csopaki tógazdaság régi pisztrángtenyésztése megszűnik.

Annál inkább érdeklődésünk homlokterébe került a soproni főiskola pisztrángtenyésztése, melyet Roth professzor szíves meghívása folytán és vendégszerető kalauzolásával az idejű húsév előtti nagyhéten megtekintettünk.

A haltenyésztés, de különösen a pisztrángtenyésztés,

tést is elsajátíthatassák, elméletben és gyakorlatban egyaránt.

Az 1. sz. képen látható pisztrángikrakeltető berendezéstől kezdve, a remek kis főiskolai vadászlak előtt elhúzó patak mentén gyönyörű erdős-hegyes vidéken haladva, mintaszerű pisztrángtenyésztést láttunk, mely nemcsak didaktikai szempontból értékes, de valóban sok szép pisztráng is lakja ezt a „Rákos patakot“. A tenyésztés igen szép sikerrel jár. Ezt kézzelfoghatóan be is bizonyította a nagyérdemű professzor úr, aki ugyancsak mesteri módon kezeli a — horgász-készséget is.

Dr. Unger Emil,

Egy és más a márnáról.

A márna egyik leggyakoribb és eléggé kedvelt, nagyranövő folyóvízi halunk. Fogása a Dunán, Tiszán és más nagyobb folyóvízünkön is gazdaságilag jelentős. Életmódjának, fogásának ismeretéhez sok értékes dolog-

* A halásznapon elhangzott felszólalásokat helyszűke miatt folytatólagosan később közöljük.

gal járultak hozzá sporthorgászaink, akiknek tapasztalatait azonban hivatásos halászok is hasznukra fordíthatják. Ezért közreadjuk a „Sporthorgászat“ c. laptársunk 1930 novemberi, illetve 1931 januári számaiban megjelent két közleményt, úgy a folyóvízi halászok, mint sporthorgász olvasóink érdekében is.

A márna (*Barbus fluviatilis* Ag.) fogása.

Ha megkérdezném sporttársaimat, hogy milyen eszközzel és milyen csalétekkel horgászik a márnára, erre a sebesvízfolyást kedvelő, karcsú testű, erős porcos szájú szép halra, amelynek fogása sporthorgász szempontból rendkívüli élvezetet nyújt, — tekintve már az egy kilogrammos példánynak a bevágás utáni fékezése közben kifejtett nagy ellenálló erejét és imponáló küzdelmét a létért — úgy gondolom, a válasz nem lenne nagyon eltérő.

Legtöbb horgásztársam a rendes pontyhorog mellett döntene, amelyre sajtot, esetleg gilisztát használna csalétekül. A másik része cseresznye vagy főtt, avagy tejes kukoricából való előzetes beetétes után ugyanezen csalival való horgászásra esküdne.

Megvallom, magam is mindig a fenti módon és az említett csalétek között a lehetőség szerint válogatva, botfenekezve horgásztam márnára.

Nagy meglepetés ért azután 1924. év nyarán Pócsmegyeren, ahová gyakran jártam ki horgászgatni. B. I. barátom, aki évek során át ott nyaralt, egy alkalommal beszélgetésbe elegyedett Daru bácsival, az ottani Duna-szakaszt bérlő halászmesterrel. Főbenjáró dolog volt az. — Daru uram ritkán szokott megnyilatkozni. Nehéz szavú ember. Dehát barátommal már régi ismerősök voltak és egymár pohár jó megyeri borocska kihozta belőle a szót.

„Bizony, nehéz mesterség ez a halászmesterség. Holtig sem lehet benne okos az ember. Öreg ember vagyok, 50 éve lesz már innen-onnan, hogy hálózom, pöndölyözöm, fenekezem a Dunát, de csak a minap tanultam meg, hogy miképpen kell igazán márnára fenekeznem. Mikor a mult héten Csuka komámmal a hosszú fenékszinórt kezdtük lerakni, látjuk ám, hogy a Kenedy nagyságos úr, aki a leányfalusi részen szokott pecázni meg fenekeznem, alig 14—15 horoggal ellátott fenékszinórral hét darab szép márnát emel ki. Megálltunk a csónakkal és vártuk, hogy a következő bedobásnál mi-féle csalétket használ. Bizony, nagyságos uram, majd elállt a lélekzet bennünk, mikor láttuk, hogy apró, 3—4 cm nagyságú halacskákat rak a horgokra és vágja be a vízbe. Nem voltunk restek, felszedtük a már beengedett zsinórt, gyű-te kis halakat fogni.

Ritka szövéssű zsákdarabot tettünk a kis merítőre. Kiemeltünk a parti kubik-gödrökből egy jó csomót és a fenekezőre raktuk.

Szüret volt, uram, reggelre, amikor felszedtük a zsinórt, Szüret! Sohasem fogtunk annakelőtte sajttal olyan szép márnákat, mint most a kis halakkal“.

Csudálkozva hallgattam barátom elbeszélését. Hihetetlennek tűnt fel a dolog, míg azután egészen véletlenül magam győződtem meg az igazságáról.

Felvidéki tartózkodásom alatt, 1926. év szeptember havában kimentem a Vágra forgós-készségemmel kísérletezni egy-egy idetévedt galócára.

Galócat ugyan nem fogtam, de megakasztottam helyette ugyanezzel a készséggel — amelyre apró fürge csellét alkalmaztam — egy két kilogramm súlyú márnát. A véletlennek tulajdonítottam.

Más alkalommal ugyancsak galócára való kísérletezés alkalmával és ugyancsak forgós szerszámomon akadt meg egy szép 3 kg 10 dg súlyú márna.

Ezt már nem lehetett a véletlen számlájára írnom.

Mikor márnafogásaimat elmondtam egy ottani kedves horgásztársamnak, megtudtam, hogy ők a márnát részben botfenekezve, részben nagy parafadugó alkalmazásával, amely tekintve a víz sebes folyását, jó nagy

ólmot bírjon el, a feneket söpörve, nagyöblű horoggal de mindkét esetben fürge csellével csalizva fogják.

Változatosság okából nekiláttam tehát a megtudott dugós-szerszámmal a márnafogásnak és mondhatom, kitűnő eredménnyel.

Sajnálom, hogy fogásaimról rendszeres horgásznaplót nem vezettem, de annyit közölhetek, hogy a 3—4 kilogrammos márna nem volt ritkaság a kifogott példányok között.

Az aztán más lapra tartozik, hogy mindjárt az első alkalommal majdnem kidobtak otthon márnástul együtt.

Persze, én arra nem gondoltam, hogy a sebes pisztrángthoz, pénzes pérhez és galócához szokott felvidékieknek mennyire nem guszthusuk szerinti hal a márna.

De szívesen fognék a Dunán olyan szép márnákat és gondolom szívesen akadna itthon gazdája.

Bak Pál.

A márna fogása lóféréggel.

Olvastam a „Sporthorgászat“ legutóbbi számában Bak Pál érdekes cikkét a márna fogásáról. Talán nem lesz érdektelen ezzel kapcsolatban felemlíteni, hogy lóférégre is igen jól kapnak a márnák. Mintegy hat éve lehet, hogy Istenben boldogult *Kornai* Rezső horgásztársunkkal, aki állandó kedves partnerem volt a fővárosi és a környéki horgászatokon, megbeszéltük, hogy a legközelebbi vasárnapon harcsázni megyünk kishallal és lóféréggel. Sikerült is vagy negyven darab hatalmas példány lóférget szereznünk a temető kertészetéből és egy testes befűtött üvegben jó sok föld között őriztük az elkövetkező vasárnapig a nehezen hozzáférhető halcsemegét.

Szombaton este értesített szegény *Kornai*, hogy megváltozott a programunk. Nem mehetünk el meszszi-re a fővárostól, mert neki váratlanul szerepelnie kell az Operaházban. Ellenben örömmel újságolta, hogy egyik horgásztársunktól, ha jól emlékszem Soós úrtól, nagyobb mennyiségű romlott sajtot kapott és azzal beetétt a téli kikötő kifolyása közelében márnára. Másnap tehát kiveztünk a egyesület egyik csónakján a szabad Dunára egy szeneshajó és a part közé, ahol azután a hajónak a drótkötéléhez erősítettük a csónakot. Ez volt az a bizonyos hely, amelyet szegény Rudi barátunk több mint három kiló sajttal beetétt. Felszereltük a horgokat és természetesen sajttal próbálkoztunk. Kapásunk azonban nem volt. Vagy leázott a horogról a sajt, vagy pedig apró keszgek úgy csipegethették le, hogy a nem valami könnyű úszók még csak nem is jeleztek. Én erre, visszaemlékezve Szurmay Sándor bárónak — horgászmesteremnek — a tanácsára, lóféréggel próbálkoztam. A lóférget természetesen úgy csaliztam fel, mint ahogy Szurmay kegyelmes úr egyik közös horgászatunkon mutatta. A fejét lecsíptem a horog hegyével, azután a horog hegyét a torkon levő nyíláson átvezettem egész be a potrohba. Erős pontyhorogokat használtam hármass selyembogár-bélre felszerelve, a nehezek pedig mintegy hetvengrammos hengeralakú csúszó ólom volt. *Kornai* még mindig a sajttal kísérletezett, amidőn nekem a lóférégre már meg volt az első kapásom. Hosszas küzdelem után egy nyolcvanöt dekás márnát sikerült a szádba emelnem. Még a vízbe sem tettük a haltartó hálót, amidőn már a másik botomon is volt kapás. Persze *Kornai* barátom is rögtön átszerelt lóférégre.

Egyike volt ez a november elejei vasárnap a legsebbebb horgászatainknak. Én hét darab márnát vittem haza (igaz, hogy majd kidobtak velük), hármat pedig elszalajtottam. *Kornai* is négy vagy öt darabot fogott és

szintén elszalajtott kettőt vagy hármat. A legnagyobb több mint másfélkilós volt.

Mindezt csak azért közlöm horgásztársaimmal, mert talán kevesen tudják, hogy nem csak sajtra, gilisztára és kishalra, de lőféregre is nagyszerűen kap a márna. Talán még jobban mint bármi másra. De nemcsak a márna, hanem a ponty is szívesen eszi a lőféregt. *Kornai Rezső* ugyanis ugyancsak a szabad Dunában, elég sebes vízben, a fentemlített napon lőféreggel egy csaknem kétkilós pontyot is fogott.

Gajary István.

HIRSCH IMRE

okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves prakszisa alapján

elvállalja tógazdaságoknak a berendezését, kezelését, haltermelések beltéri és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakszerű vezetését s azoknak az ellenőrzését, kihelyezési és lehalászási tervek, halászati üzenterveknek a készítését, valamint etetési előírányzatok

ügyszintén haltakarmányoknak az állandó beszerzését az ország bármelyik részében is. (Telefonszám: 24.)

Szent Anna u. 35

DEBRECEN

Külföldi lapszemle.

A német tógazdaságban létrejött a megegyezés. Június 11-én ültek össze Berlinben Németország két legnagyobb haltenyésztési szövetkezetének a *Verein deutscher Teichwirte e. V.* (röviden *Verein*) és a *Verband deutscher Karpfen- und Schleienproduzenten e. V.* (röviden *Verband*) megbízottjai. Ezen az összefogóval a két nagy szövetkezetnek az egybeolvadását határozták el.

Az egyesülés olyan formában történt, hogy a *Verband* testületileg belépett az egyidejűleg alapszabályainak módosítása által átszervezett *Verein*-ba.

A módosított alapszabályok szerint újjászervezett és egész Németország pontytermelésének irányítására hivatott vezéregyesület a „*Verein deutscher Teichwirte (Reichsverband der deutschen Teichwirtschaft)*” nevet viseli és mint a számos vidéki tógazdasági egyesület és szövetkezet összefoglaló szervezete fog működni. Az alapszabályok azonban, tekintettel arra, hogy egyes ország-részekben ilyen tógazdasági szövetkezetek még nincsenek, módot nyújtanak közvetlen tagság megszerzésére is. Azáltal, hogy az összefoglalás a tartományi egyesületekre alapoztatott, úgy látszik, hogy a vidékenként igen különböző tógazdasági érdekek szakszerű kidomborítását és az egyes tógazdáknek a közeli hivatásbeli szervezettel való szoros együttműködését szem előtt tartó irányzatot sikerült szerencsés összhangba hozni a tógazdasági érdekek *egységes és céltudatos központi* irányításának szempontjával.

A tógazdaságok régóhajtott megegyezése tehát teljesült és pedig még éppen idejében ahhoz, hogy a hivatásos haltermelőket a legsúlyosabb károsodástól megóvhassa. Remélhető, hogy a hosszú egyenetlenkedés okozta

nemtörődömség helyet fog adni az egységes szakképviselői iránt megnyilvánuló élénk érdeklődésnek.

A most életre kelt tógazdasági vezéregyesület elnökét a régi *Verein* elnökében, von *Heydebrand*-Dammer személyében választották meg, akinek első helyettese a *Verband* ügyvezető alelnöke, von *Heemskerck*-Breslau, másod-helyettese *Wohlgemut*-Dresden, a szász halászati egyesület ügyvezetője lesz. A régi *Verein* kielői hivatalát felszabták és az ügyek vezetését egyelőre a régi *Verband* breslaui hivatala (Breslau, Kaiser-Wilhelm-Strasse 110-112.) vette át. Egyidejűleg egy összekötőszerv a „*Verbindungsstelle für die deutsche Teichwirtschaft*” is létesült Dr. *Fritsche* vezetésével Berlinben (Hafenplatz 4.).

(Paul Vogels Korrespondenzblatt, június 15. szám.)

Ugyanebben a számban közli a *Korrespondenzblatt* a *Reichsverband der deutschen Fischhändler e. V.* nevű birodalmi halkereskedelmi szövetségnek június 19—23-a között tartott közgyűlésének a programját és ahhoz a következőket fűzi:

A „*Reichsverband der deutschen Fischhändler*” a német kis-kalkereskedelemnek a vezérszövetsége, tehát azoknak az erőknél az irányító szerve, melyek a német tógazdaságokban termelt halaknak a fogyasztókhoz való juttatására hivatottak. Sajnos a kalkereskedelemnek csak mintegy 30%-a foglalkozik *élőhalak* eladásával, a többi 70% csak *jegelt* tengeri- és édesvízi-halat forgalmaz, vagy füstölt, marinírozott halakkal kereskedik. A tógazdasági termelésnek életbevágóan fontos érdeke lenne a kalkereskedelmet az *élőhalak* eladásával való foglalkozásnak megnyerni és ennek a célnél érdekében minden kínálkozó alkalmat megragadni. A kalkereskedelmi vezérszövetség közgyűlése erre igen jó alkalom volna.

A „*Karpfenmarktfrage*” rovat rámutat arra, hogy a ponty-nagytermelőknek az az igyekezete, hogy a pontypiacot az 1931/32. évadra az 1930/31. évben tapasztalt árlemorzsolódástól előzetes intézkedésekkel megóvják, egyelőre nem járt sikerrel. Pedig ez a probléma feltétlenül megoldandó, mert a múlt évi súlyos helyzet elé sem a termelés, sem a nagykereskedelem nem állítható az összeomlás veszélye nélkül. A kivezető út vizsgálatánál a következő megállapításokat teszi: Segély- és hitelszövetkezet alapítása segítene, de általában kétesnek mutatkozik az, hogy a szükséges tőke előteremthető legyen. A fennálló kereskedelempolitikai megkötöttség mellett arra sem lehet számítani, hogy a behozatal megnehezítése vagy fojtása útján lenne elérhető. Pedig a külföldi ponty jelentékeny szerepét az alábbi táblázat is igazolja. (A táblázatban szereplő számok Zentnereket jelentenek. Egy Zentner = 50 kg.)

Hónap	Összes	Magyar	Jugoszl.	Cseh	Francia	Lengyel	Egyéb
1930							
Auguszt.	394	62	250	5	—	72	—
Szept.	538	62	128	132	14	202	—
Október	284	—	—	208	70	6	—
Novemb.	3.918	2.302	236	944	212	112	112
Decemb.	14.286	8.810	990	2.324	1.684	246	232
1931							
Január	5.812	2.270	1.530	696	1.042	6	268
Február	1.101	268	366	436	76	—	54
Március	3.346	1.874	900	246	326	—	—
Április	4.366	1.998	1.644	401	294	16	14
Összesen:	34.664	17.646	6.044	5.391	3.718	660	680

A német pontypiacra tehát a 70.000 Zentnerre becsülhető német pontyon kívül 34.664 Zentner idegen származású ponty került. A német tógazdák között az a téves hit terjedt el, hogy a külföldi ponty okozta a kora ősszel beállott áresést. Pedig ezt a táblázatra vetett egyetlen pillantás megcáfolja. Az ok az volt, hogy a piac már

szeptemberben német ponttyal volt elárasztva; és pedig azért, mert a tógazdáknak sürgősen kellett a pénz. A behozatali kereskedelem egyszerűen csak együtt szenvedett a már előállott áruhanásban a német termelőkkel. Tartani lehet attól, hogy idén ősszel megint előáll ez a helyzet, ha csak előzetes intézkedésekkel ennek elejét nem vesszük.

Cikkíró a minden tekintetben kényes állami beavatkozás elkerülésére a következő javaslatot veti fel:

Az egyesült német ponttybehozatali-kereskedelem elkötelezi magát, hogy:

1. Augusztustól—november végéig kizárólag német ponttyokat forgalmaz, a behozatalt szünetelteti;

2. Decemberben a külföldi ponttyból csak a tavalyi mennyiség felét hozza be;

3. Január—május hónapokban a behozatal teljesen szabad, azaz behozható a tavalyi mennyiség meg a decemberben elmaradt mennyiség.

4. Szakértőkből — nagykereskedők és termelők — alakított bizottság állapítja meg az árakat, melyek alatt eladni nem szabad;

5. A német nagytermelők szeptembertől—szilveszterig a nagykereskedelemnek háromhavi lejáratú kibocsátott váltó ellenében adják át az árut, melynek beváltása a nagykereskedelem által felállítandó fizetési intézmény által történik;

6. Szilveszter után nincsen semmi megkötés azonkívül, hogy a 4. alatt megnevezett bizottság által megállapított árak épségben tartandók.

Cikkíró reméli, hogy a szolid üzletmenethez ragaszkodó cégek megnyerhetők lesznek ennek a javaslatnak, a baisse-re spekulálók pedig hamarosan érezni fogják elszigeteltségük következményeit.

(Paul Vogels Korrespondenzblatt, június 15. szám.)

Jugoszlávia édesvízi halkivitele címen a francia Bordoef német és osztrák forrás alapján rámutat arra, hogy Jugoszlávia édesvízi halkivitele évről-évre növekszik jelentőségben. Ennek okát abban találja, hogy a folyók és természetes tavak halászatán kívül a most már jelentékeny területű mesterséges tavak is növelik a kivitelt. Még további növekedést jósol azon az alapon, mert a hírek szerint a jugoszláv államvasutak speciál-kocsikat fognak most már az exportálók rendelkezésére bocsátani.

A legérdekesebb megállapítás azonban a következő: „Dr. Petzall (Dresden) jelzi, hogy a „Mitteleuropa“ nevű intézmény, melynek a székhelye Dresden, támogatni óhajtván Közép- és Déleuropának államait kulturális fejlődés és gazdasági előhaladás terén, díjmentesen nyújt felvilágosítást a dunamenti vagy földközítengermenti országok esetleges szállítmányairól. Röviden Dr. Petzall azt ajánlja, hogy a Németország részére Szlavóniából behozandó édesvízi halak rendelése tekintetében a „Mitteleuropa“-hoz forduljanak.”

A cikk nyomán Bordoef sürgeti a francia export-halkereskedelem megszervezését. Arra is rámutat, hogy e téren Magyarország is megtette a magáét.

(Bulletin français de Pisciculture, 1931. júniusi szám.)

A cikk forrása, Dr. Petzallnak az Österreichische Fischerei Zeitung ezévi május 15-i számában megjelent ismertetése, azonban lényegesen más beállításban közli ezt a hírt. Dr. Petzall cikkében ugyanis ez áll:

„A birodalom, tartományok és községek által támogatott Mitteleuropa-Institut (Dresden, Canalettostrasse 8/1), mely különösebb céljával tűzte ki azt, hogy Közép- és Déleuropa között a gazdasági és kulturális kapcsolatokat előmozdítsa, önzetlenül nyújt közelebbi felvilágosítást

minden gazdasági kérdésben, mely Jugoszláviára vonatkozik.”

Szlovóniáról vagy dunamenti államokról tehát szó sincsen, hanem kifejezetten Jugoszláviára vonatkozik a megállapítás.

A cikk egyébként arra is rámutat, hogy Jugoszlávia újabban tengeri halak kivitelével is foglalkozik és pedig elsősorban Olaszországba, kisebb tételekben pedig Ausztriába.

(Österreichische Fischerei Zeitung, No 10., 79. o.)

ÚJDONSÁGOK—VEGYESEK.

A Balatoni Halászati Társulat folyó évi május hó 28-án Siófokon választmányi ülést és rendes évi közgyűlést tartott. Az igazgató jelentéséből fontosabb felemlítendő a következők:

Dr. Kőszegi József a választmányok legrégebb tagja nyugdíjba vonulása következtében kilépett a társulat választmányából. A közgyűlés sok évi buzgó munkájáért jegyzőkönyvi köszönetet szavazott és öt jegyzőkönyvi kivonattal értesítette.

A bérlő részvénytársaság 1930. év folyamán a köteles 50 millió megtermékenyített süllőikra helyett mintegy 400 millió fogás-süllő-ikrát rakott ki a balatonudvari öbölben levő szécsendes helyen. Ezenfelül az évi 100 q ponttyivadékat az előző évről maradt 41 04 q hátralékkal együtt kihelyezte, sőt még 1 02 q többlet mutatkozik, amelyet a jövő évi kötelezettségbe fognak beszámítani.

A sporthorgászat ügye nagy fejlődést mutat s ennek érdekei a halászat érdekeivel az elmúlt évben surlódás nélkül voltak összeegyeztethetők.

Az orvhalászat nem lépte túl az előző évek mértékét. A parti halászat szerződésszerűen történt, e tekintetben panasz nem merült fel.

A közgyűlés az 1930. évi zárszámadást 135.063 P 20 fillér bevétellel szemben 134.614 P 88 fillér kiadással, tehát 448 P 32 f maradvánnyal, továbbá az 1931. évi költségelőirányzatot 91.353 P 20 f kiadással és 92 630 P 20 f bevétellel, tehát 677 P várható pénztári maradvánnyal elfogadta.

F.

Halászok és sporthorgászok figyelmébe!

Haljelölési eredmények. Lapunk május havi számában (51. oldal) részletes kimutatásban közzétettük az 1930. évben a Balatonba bocsátott megjelölt ponttyokra vonatkozó adatokat. Ezzel kapcsolatban most újabb jelölt ponttyok számolhatunk be:

1. 1931 május hó 5-én a gyenes-diási vizen *Molnár János* halászbokra kifogta az 1821. sz. kisebbfajta földművelésügyi minisztériumi („F. M. Budapest“ feliratú alumínium szalag) haljellel el látott tükrösponttyot. Súlya 25—30 dkg, hossza 23 cm volt. A jelvétele után a ponttyot elevenen a Balatonba visszabocsátották.

2. 1931 május 17-én, ugyancsak a gyenes-diási vizen és szintén *Molnár János* halászbokra fogta ki az 1804. sz. hasonló haljellel megjelölt pikkelyes ponttyot. Ennek súlya 40 dkg, hosszúsága 28 cm volt.

A hivatkozott kimutatás adatai szerint ezt a két ponttyot 1930 november hó 20-án, Fonyódtól északnyugatra jelöltem meg és bocsátottam be a Balatonba. Mindkettő iharosi származású 15—20 dkg körüli átlagsúlyú volt annak idején.

A múlt évi jelölésű ponttyokból — összesen 155 db volt — az eddig kifogott példányok száma most már négyre emelkedett.

Mind a négy különböző időben, de *ugyanazon a környéken* került hálóba.

A földművelésügyi minisztérium kísérletképpen 1928. novemberében kezdte meg a Balatonba bocsátott ponttyivadék megjelölését. Ezekből a régebben megjelölt ivadékokból már nagy 1—3 kg-os ponttyokat is kifogtak. E helyen is felhívjuk tehát a nyári szezon alatt a Balatonon horgászók figyelmét, hogyha megjelölt ponttyokat fognak, a fogás körülményeit, a hal méreteit és súlyát a halászat pontos helyét és idejét vagy a Balaton Halászati R. T. legközelebbi halásztelepével vagy közvetlenül a budapesti m. kir. haléltani és szennyvíztisztító kísérleti állomással (II., Herman Ottó út 15. sz.) a haljel egyidejű beküldése mellett közölni szíveskedjenek.

A pontos adatokat és a haljelet beszolgáltatók minden egyes esetben 2 P jutalomban részesülnek a földművelésügyi minisztériumtól.

Külföldi haljelölések. Az Osztrák hydrobiológiai Duna-Állomás Bécsben (Hydrobiologische Donaustation Wien II/3 Kaisermühlen) f. é. május hó 22-én hozzám intézett levelében felkért a következő felhívás közzétételére:

„Az utóbbi időben a bécsi-kaisermühleni Duna-Állomás az alsóausztriai Dunán nagyszabású haljelöléseket végzett. Különféle fajú és méretű halakat fognak ki és azokat a farkúszón vagy a kopolyúfedőn alumíniumlemezekkel jelölik, melyekre egy betű és folyószám van vésvé. A jelölt halakat újra szabadonbocsátják.

Ennek az a célja, hogy pontosabb tudomást lehessen szerezni a halvándorlások kiterjedéséről, irányáról és sebességéről és egyéb a halászati viszonyok megítélésére fontos körülményről, a folyóvízi halak életére vonatkozó ismeretek gyarapításával.

Nemcsak hatóságok, hanem halászati egyesületek és sok hivatásos és sporthalász is igen készségesen nyújtott már segítséget a tudományos vizsgálatok érdekében.

Hogy ezek a kísérletek a halgazdálkodás ügyére gyümölcsöző eredményekkel járjanak, szükséges, hogy minden halász segítőtársunk legyen és a jelzett halakat, ha ilyeneket kifog, a Hydrobiologische Donaustation Wien-Kaisermühlen címre beküldje a fogás idejének és helyének pontos közlése mellett. A beküldés előtt — különösen a melegebb évszakokban — ajánlatos a halat rövid időre denaturált spiritusba helyezni, vagy legalább ezzel a szerrel jól átnedvesíteni és csak ezután papirosba csomagolva, dobozban vagy más alkalmas burkolatban postára adni. A halértékét és szállításának költségeit a bécsi Hydrobiológiai Duna-Állomás a küldőnek megtéríti és kiváságára még 3 schilling jutalmat is ad.

Ha más nem lehetséges, akkor az is elegendő, ha a halász csupán a haljellet küldi meg és a már említett adatokon kívül még a hal hosszúságát is közli az orrhegyétől a farkúszó végéig mérve azt. (A jel beküldője 1 S 50 g jutalmat kap).

A Hydrobiológiai Duna-Állomás reméli, hogy ilyen módon gazdag anyaghoz jut, melynek alapján megfelelő irányelveket tud majd kitűzni a halászat ügyének felkarolására. Itt jegyezzük meg, hogy Magyarország a közép-európai folyóvízi haljelölések munkájában szintén részt vesz és még ezidén augusztus havában megkezdődnek a Duna magyar szakaszán is a haljelzések, melyeknek tervezéséről lapunkban már régebben írtunk. Ebben az ügyben e sorok írója már megbeszéléseket folytatott úgy az osztrák, mint a bajorországi szakemberekkel.

A balatoni fogások márkázása.
A Balaton Halászati Rt. ez év tavaszától kezdődően az eddigi gyakorlattól eltérően az összes balatoni fogásokat és süllőket márkázva szállítja el. Eddig tudvalevőleg csak az ú. n. első osztályú (legnagyobb méretű) fogásokat látták el a szájon zsinegen függő ólomzárral. Jelenleg azonban minden darab balatoni fogásüslőt újfajta kerek, domború és gombszerű, fehér fémből való márkával látnak el, melyet géppel a kopolyú fedőbe erősítenek. (L. a fogás fényképén.) A márka „Balatoni B. H. Rt. fogás” dombornyomású kóriratot visel.

Dr. Maucha Rezső, Winkler Lajos vizsgálgó módszereinek alkalmazása a limnológiában. Budapest, Országos Halászati Egyesület, 1930, pp. 247. 19 ábra. Ara, 5 P.

Vagyunk néhányan akik alig várunk már ezt a munkát, és akik őszinte, nagy örömlünknek adunk kifejezést most, amikor megjelent És amikor örülünk, nemcsak a kutatói önzés örömlünk oka, hogy t. i. végre egy jó praktikumot kaptunk, amelyet nyugodtan, bizalommal használhatunk, hanem az is, hogy e könyvecskében, a sorok mögött és abban a feszült várakozásban, amellyel a külföld várja a munka német fordítását, ismét egyik tanujelét látjuk a magyar géniusz megnyilatkozásának és a külföldi tudományos világ tisztelgését, zászlómeghajítását a világhírű magyar professzor előtt. 1927-ben a római limnológiai kongresszus nemzetközi bizottságot küldött ki, amelynek az lett volna a feladata, hogy a vizek vizsgálatára használt kémiai módszereket egységesítse. 22 nemzet fia egyhangúlag úgy határozott, hogy a bizottság elnökekül *dr. Winkler Lajos*-t, a budapesti egyetem tanárát kéri fel. E rendkívüli bizalom és kitüntetés értékét emeli az, hogy *Winkler* professzor nem volt tagja a limnológusok szövetségének, hanem kizárólag nagyszerű vizsgálati módszerei révén volt ismeretes a limnológusok előtt.

A bizottság nem működhetett, mert az 1930-as budapesti limnológiai kongresszuson az orosz tagok nem jelenhettek meg.

A kongresszussal kapcsolatban *Winkler* professzor előadássorozatban ismertette gyakorlati módszereit. Öröm volt látni, hogy a limnologusok, akik között ott láttuk *Thienemann*-t, *Naumann*-t és *Kolkwitz*-ot is, milyen odaadó figyelemmel hallgatták *Winkler* professzor előadását, hogyan jegyezték, hogyan csodálkoztak és hogyan zúgott az elismerés moraja, amikor egy-egy szellemes „Feldmethode” bemutatása véget ért.

Mert ezek a módszerek valóban olyanok, amelyenre a szabadban dolgozó hydrobiológusnak és halaszgádnak éppen szüksége van: kevés vegyszer, kevés műszerfelszerelés, gyors munka, minimális számítás, pontos eredmény. A gyakorlatban mind kiállották a próbát és egyszerűségükönél fogva igen lényegesen elő fogják mozdítani a hydrobiológiai vizsgálatok szélesebbkörű elterjedését. Ezenkívül nagymértékben hozzá fognak járulni ahhoz, hogy halaszgádnak halastavaikban okoskerübben gazdálkodjanak.

A módszer jósága és gyakorlati alkalmazhatósága elsősorban a vele elért eredményekben mutatkozik. Tudjuk, hogy *Winkler* professzor egyik legrégebb és közismert módszere a vízben elnyelt oxigén meghatározására szolgál. Ezt 1883-ban közölte és ez minden egyéb módszert kiszorított a használatból, úgyhogy máig is dominálja a helyzetet az édesvízi és tengeri hydrobiológiában, továbbá mindennemű víz kémiai vizsgálatnál. Ennek a módszernek köszönhető, hogy kiépülhetett a tótipusoknak, a tavak termelésbiológiai jellegének könnyű és biztos felismerési módja, amelynek kutatása során *Thienemann* és munkatársai számtalan érdekes és fontos hydrobiológiai problémát oldottak meg. Ezért a módszerét nevezik a németek *Winkler* professzort „Oxygen *Winkler*”-nek.

Winkler professzor módszereit foglalta most össze *dr. Maucha Rezső*, a Halélettani Állomás főadjunktusa könyvecskéjében. *Maucha* maga is vízchemikus, de emellett hydrobiológus is, akinek a phytonannoplankton áthasonító munkájáról, a vizek oxigénretegződéséről, stb. írt munkái maradandó becsű értékei fejlődőben levő hydrobiológiai irodalmunknak. Így ő különösképpen hivatott volt arra, hogy összeállítsa ezeket a módszereket, egyrészt mert chemikus, másrészt mert a gyakorlat embere is. Feladatát nagyon jól oldotta meg. Előli 23 oldalon összefoglalja a termelésbiológia főbb problémáit. Az olvasót az alapfogalmakból kiindulva fokozatosan viszi végig a kérdéseken, úgyhogy a végén észre sem veszi az ember és tisztában van a termelésbiológiával. Igazán élveztem ezt a fejezetet, amely az irodalom ismeretének teljében levő szakember biztos kezével és éleslátásával kalauzol végig e tárgykör bonyolult kérdésein.

Azután (p. 29—193) következik a módszerek ismertetése. Természetes, hogy egy kémiai praktikumot nem lehetett chemia nélkül megírni, mindazonáltal a szerző dicséretes módon törekszik arra, hogy egyszerű és könnyen érthető legyen. Igyekszik rámutatni az egyes ionok, vegyületek biológiai fontosságára is, mind az egyszerű módszerek rendkívüli fontossága még inkább kidomborodik. A theoretizálást lehetőleg kerüli és minden igyekezete arra irányul, hogy könyve használoinak valóban gyakorlati útmutatásokat és ismereteket nyújtson.

A 193—231. oldalon a ma oly divatos pH meghatározásának módszereivel egészíti ki a *Winkler*-féle eljárások ismertetését. *Winkler* professzor ezzel a kérdéssel speciálisan nem foglalkozott, úgyhogy *Maucha* itt a saját nagyszámú tapasztalata alapján tárgyalja a hidrogénionkoncentráció meghatározásának a módjait. Ezzel a fejezettel is nagy hálára kötelezte a limnologusokat.

Bizvást elmondhatjuk, hogy a magyar limnologusok és halaszgádnak nagy hálával tartoznak *Winkler* professzornak nagyszerű módszereire és köszönettel *dr. Maucha Rezső*-nek a sikerült összefoglalásért. Meggyőződésem, hogy ez a könyv határhóvet jelent a magyar limnologia fejlődésében és kiindulópontja egy nagyarányú fellendülésnek. Szívvel kívánom, hogy itthon legalább annyira terjedjen el, amilyen kapós lesz német fordítása külföldön. Biztató jelenség ebben a tekintetben, hogy a könyvet az Országos Halászati Egyesület adta ki, ami arra mutat, hogy halászaink megértették a kor szavát és a természettudományt is igyekeznek beállítani a többtermelés szolgálatába.

A könyvecske kiállítása csinos, betűi, rajzai szépek, használhatóságát pedig még irodalmi útmutató és betűrendes tárgyutató is fokozza. *Dr. Dudich Endre* egyetemi m. tanár.

Tógazdasági teendők augusztus hóban.

Hűvös, vagy túlmeleg napokon az etetést korlátozni kell, sőt a szükséghez képest be kell szüntetni. Gondos ellenőrzés! A trágyázást e hóban be kell fejezteni.

A növényzet esetleges második kaszálása sorra kerülhet. Ha a tógazdaság városhoz, vagy felvevő piachoz közel fekszik, a piaci anyagnak korai eladásával érdemes foglalkozni. Nem szabad azonban az ár megállapításánál számításon kívül hagyni, hogy pontyaink még jó 1—2 hónapot fejlődhetnek.

Készítsük el az őszi lehalászasz tervét és időbeli beosztását. Tartsunk szemlét a lehalászáshoz szükséges edények, eszközök, szerszámok felett s azok hiányait pótoljuk. A próbahalászatot ne felejtjük el, hogy a várható termésre tájékozást nyerjünk.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint június hó folyamán a nagybani halarak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	nagy	2:00—2:20	P
	közép	1:80—1:90	"
	kicsi	1:60—1:90	"
Édesvízi jegeltponty	nagy	0:70—1:60	"
	közép		"
	kicsi		"
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	7:00—	"
	II. oszt.	5:00—	"
	III. oszt.	3:60—	"
	IV. oszt.	3:20—	"
Dunai süllő	I. oszt.	—	"
	II. oszt.	3:00—4:00	"
	III. oszt.	2:40—3:60	"
	IV. oszt.	2:40—3:20	"
Harcsa	nagy	3:00—	"
	közép	2:80—	"
	kicsi	2:40—	"
Harcsa (jegelt)		1:80—2:80	"
Csuka	nagy	2:40—	"
	közép	2:00—	"
	kicsi	1:60—	"
Compó		—	"
Márna		—	"
Kecsege		—	"
Kárász	élő	1:00—1:50	"
	jegelt	0:60—1:00	"
Őn		1:20—1:60	"
Balatoni keszeg		0:60—0:80	"

Forgalom a hó elején kissé élénkebb, irányzat visszamenő tendenciát mutatott.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR

TÓGAZDASÁGOK R.-T.

BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFÓN: AUTOMATA 122—37. SZ.

Több mint 6000 kat. hold terjedelmű tógazdaságaiból SZÁLLIT tenyésztésre

nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ivadékat és fogassüllő-ikrát a következő helyekről: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Őrpuszta, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogy-szentmiklós, Szabadbattyán, Tápiószecső, Tüsképusztáról és Varáslóról.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ

R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS

BUDAPEST

Telep és iroda: Elárusító hely: Központi iroda:
IX, Csarnok-tér 5 IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■
Aut. 856-36.
Éjjel ■
Aut. 105-32.

Szállítási osztály József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.

ZIMMER FERENC

BUDAPEST

IX. KER. KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelthalat

Telefonszámok:

Központi vásárcsarnok: Automata 854—48.
Fióküzlet: V., József-tér Automata 816—79.
Iroda: VIII., Horánszky-utca 18. J. 335—39.

HALKERESKEDELMI R.-T.

STEINER MÁRKUS HALNAGYKERESKEDŐ

Bizományi eladásokat is kedvező feltételek mellett vállal el. Telefon: Aut: 866—19.

Veszek és eladok bármily mennyiségű élő- és jegelthalat. Iroda: IX., Erkel-utca II.

Budapest, IX. ker.
Központi vásárcsarnok.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefon: Aut. 843—10.

Fióküzlet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefon: József 361—71.

BARTA LIPÓTNÉ HALKERESKEDŐ

Telefón:
IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

BUDAPEST IX. KER.
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK